

De hand van de gravin

Julia Quinn bij Boekerij:

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Julia
Quinn

DE HAND
VAN DE GRAVIN

Deel 5 van *De familie Bridgerton*-serie

ISBN 978-90-225-9089-8

ISBN 978-94-023-1549-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bridgerton Series – To Sir Phillip, With Love*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: © bij Barbara

Omslagbeeld: © Richard Jenkins Photography

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2003 by Julie Cotler Pottinger. Published by arrangement with Harper-Collins *Publishers*

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

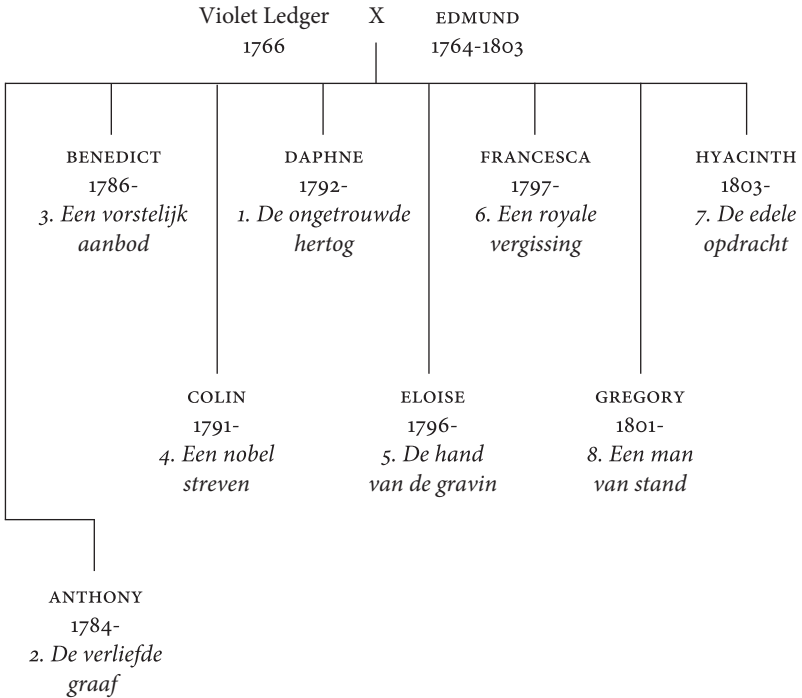
*Voor Stefanie en Randall Hargreaves
Jullie hebben je huis voor ons opengesteld,
lieten ons de stad zien waar jullie wonen,
sloegen onze spullen op,
en toen we aankwamen
stond er op de veranda een pakket vol liefs en
lekkers op ons te wachten.*

*En toen ik echt iemand nodig had,
wist ik precies wie ik moest bellen.*

*En ook voor Paul,
Daarom.
Eigenlijk is het altijd Daarom.*

Stamboom van de familie

Bridgerton

... Ik weet dat u zegt dat ik jongens later leuk ga vinden, maar ik zeg: nooit! NOOIT!!! Met drie uitroeptekens!!!

Van Eloise Bridgerton aan haar moeder, onder
Violet Bridgertons deur door geschoven in
Eloises achtste jaar

... Ik had nooit kunnen dromen dat een huwelijksseizoen zo opwindend kon zijn! De mannen zijn zo knap en charmant. Ik weet zeker dat ik onmiddellijk verliefd ga worden. Dat kan toch niet anders?

Van Eloise Bridgerton aan haar broer Colin,
ter gelegenheid van haar debuut in Londen

... Ik weet zeker dat ik nooit ga trouwen. Als er iemand voor me zou zijn, dan zou ik die nu toch wel moeten hebben gevonden, denk je ook niet?

Van Eloise Bridgerton aan haar lieve vriendin
Penelope Featherington, tijdens haar zesde seizoen
als debutante

... dit is mijn laatste kans. Ik neem mijn lot in beide handen en sla alle waarschuwingen in de wind. Sir Phillip, wees alstublieft, alstublieft alles wat ik me van u had voorgesteld. Want als u overeenstemt met het beeld dat uw brieven van u geven, dan denk ik dat ik van u zou kunnen houden. En als u hetzelfde zou voelen...

Van Eloise Bridgerton, neergekrabbeld op een stukje papier,
terwijl ze onderweg is om sir Phillip Crane voor de
allereerste keer te ontmoeten

Proloog

*Februari 1823
Gloucestershire, Engeland*

Het was eigenlijk ironisch dat het op zo'n zonnige dag was gebeurd.

De eerste zonnige dag in... wat was het? Zes aaneengesloten weken met niets dan grijze luchten, waar af en toe wat lichte sneeuw of regen uit viel. Zelfs Phillip, die altijd had gedacht dat hij ongevoelig was voor de nukken van het weer, voelde zijn stemming opklaren en er verscheen een glimlach op zijn gezicht. Hij was naar buiten gegaan, hij kon niet anders. Niemand kon binnenblijven als de zon zo heerlijk scheen.

Vooraf midden in zo'n grijze winter.

Zelfs nu, meer dan een maand nadat het was gebeurd, kon hij er nog niet over uit dat de zon het had gewaagd hem zo op het verkeerde been te zetten.

En wat had hem zo blind gemaakt dat hij het niet had verwacht? Hij had sinds de dag van hun huwelijk met Marina samengeleefd. Acht lange jaren waarin hij de vrouw had leren kennen. Hij had het kunnen verwachten. En de waarheid was...

Nou ja, de waarheid was dat hij het inderdaad had verwacht. Hij had het zichzelf alleen niet willen toegeven. Misschien had hij alleen maar geprobeerd zichzelf voor de gek te houden, te beschermen zelfs. Misschien had hij zijn ogen gesloten voor

wat zo voor de hand lag, in de hoop dat als hij er niet aan zou denken, het nooit zou gebeuren.

Maar het gebeurde wel. En ook nog eens op een zonnige dag. God had beslist een morbide gevoel voor humor.

Hij keek neer op zijn glas whisky, dat op onverklaarbare wijze leeg was. Hij moest het vervloekte ding hebben leeggedronken, maar hij kon er zich niets van herinneren. Hij was niet aangeschoten, tenminste niet zo aangeschoten als hij zou moeten zijn. Of misschien zou willen.

Hij staaarde door het raam naar de zon, die al de horizon naderde. Het was weer een zonnige dag geweest vandaag. Dat verklaarde waarschijnlijk zijn uitzonderlijke zwaarmoedigheid. Dat hoopte hij tenminste. Hij wilde, nee móést een verklaring hebben voor de afschuwelijke vermoeidheid die hem in zijn greep leek te nemen.

Zwaarmoedigheid joeg hem angst aan.

Meer dan wat dan ook. Meer dan brand, meer dan oorlog, meer dan de hel zelf. De gedachte weg te zakken in droefheid, net zo te worden als zij...

Marina was zwaarmoedig geweest. Marina had haar hele leven, of in elk geval het stuk van haar leven dat hij haar had gekend, geleden onder zwaarmoedigheid. Hij kon zich het geluid van haar lach niet herinneren, en om eerlijk te zijn wist hij niet eens zeker of hij haar ooit had horen lachen.

Het was een zonnige dag geweest, en...

Hij kneep zijn ogen dicht, zonder te weten of hij de herinnering daarmee wilde oproepen of juist wilde verjagen.

Het was een zonnige dag geweest, en...

‘U had zeker niet gedacht dat u dit nog eens op uw huid zou voelen, hè, sir Phillip?’

Phillip Crane draaide zijn gezicht naar de zon, deed zijn ogen dicht en voelde hoe de warmte zich over zijn huid verspreidde. 'Het is perfect,' prevelde hij. 'Althans, dat zou het zijn, als het niet zo verrekte koud was.'

Miles Carter, zijn secretaris, grinnikte. 'Zo koud is het niet. Het meer is dit jaar niet eens helemaal bevroren. Alleen maar op een paar plekken.'

Phillip wendde zich met tegenzin af van de zon en opende zijn ogen. 'Maar het is nog geen voorjaar.'

'Als u verlangde naar het voorjaar had u misschien op de kalender moeten kijken, meneer.'

Phillip wierp hem een zijdelingse blik toe. 'Betaal ik je voor deze brutale opmerkingen?'

'Jazeker. En vrij royaal, mag ik zeggen.'

Phillip glimlachte in zichzelf terwijl ze nog even bleven staan om van de zon te genieten.

'Ik dacht dat u grijze luchten niet erg vond,' merkte Miles op, toen ze hun wandeling naar Phillips broeikas hadden hervat.

'Dat is ook zo,' zei Phillip, die met de zelfverzekerde tred van een natuurlijke atleet voortstapte. 'Maar dat ik geen hekel heb aan een bewolkte hemel wil nog niet zeggen dat ik niet de voorkeur geef aan de zon.' Hij zweeg en dacht even na. 'Vergeet niet tegen juf Millsby te zeggen dat ze vandaag de kinderen mee naar buiten neemt. Ze moeten natuurlijk warme jassen aan, en mutsen en wanten en dergelijke, maar het is goed als ze een beetje zon op hun gezicht krijgen. Ze hebben al veel te lang opgesloten gezeten.'

'Wij allemaal,' mompelde Miles.

Phillip grinnikte. 'Inderdaad.' Hij keek over zijn schouder naar zijn broeikas. Hij zou nu waarschijnlijk tijd moeten besteden aan zijn correspondentie, maar hij moest nog wat zaden

uitzoeken, en er was eigenlijk geen enkele reden waarom hij zijn zaken met Miles niet over een uurtje kon afhandelen. ‘Toe maar,’ zei hij tegen Miles. ‘Ga juf Millsby zoeken. Jij en ik kunnen straks wel aan de slag gaan. Je hebt toch een hekel aan de kas.’

‘Niet in deze tijd van het jaar,’ zei Miles. ‘De warmte is me welkom.’

Phillip trok een wenkbrauw op en knikte in de richting van Romney Hall. ‘Noem jij mijn voorouderlijk huis tochtig?’

‘Alle voorouderlijke huizen zijn tochtig.’

‘Dat is ook weer waar,’ zei Phillip met een grijns. Hij mocht Miles wel. Hij had hem zes maanden geleden aangenomen om hem te helpen met de papierwinkel en de talloze details die het beheer van zijn bescheiden landgoed met zich mee leek te brengen. Miles was goed. Jong, maar goed. En zijn droge gevoel voor humor was beslist welkom in een huis waar nooit bijzonder veel werd gelachen. De bedienden durfden geen grapjes te maken met Phillip, en Marina... nou ja, het sprak voor zich dat Marina niet lachte of plaagde.

De kinderen maakten Phillip soms aan het lachen, maar dat was een ander soort humor, en bovendien wist hij meestal niet wat hij tegen ze moest zeggen. Hij probeerde het wel, maar dan voelde hij zich te onhandig, te groot, te sterk, als zoiets al mogelijk was. En dan stuurde hij ze maar weer weg en zei dat ze terug moesten gaan naar hun kinderjuffrouw.

Dat was makkelijker.

‘Kom, vooruit,’ zei Phillip. De taak die hij Miles opdroeg, hoorde hij waarschijnlijk zelf te doen. Hij had zijn kinderen vandaag nog niet gezien, en hij veronderstelde dat dat wel zou moeten, maar hij wilde de dag niet bederven door iets strengs te zeggen, waar het onvermijdelijk op leek uit te draaien.

Hij zou ze wel opzoeken als ze met juf Millsby aan hun na-

tuurwandeling bezig waren. Dat was een goed idee. Dan kon hij ze opmerkzaam maken op een of andere plant en daar iets over vertellen, en dan bleef het allemaal heerlijk simpel en vriendelijk.

Phillip ging zijn broeikas binnen, deed de deur achter zich dicht en ademde de welkome, vochtige lucht in. Hij had plantkunde gestudeerd in Cambridge en was zelfs cum laude geslaagd. Hij was waarschijnlijk de wetenschap in gegaan als zijn oudere broer niet was omgekomen bij Waterloo en daarmee Phillip als tweede zoon met de rol van grondbezitter en landedelman had opgescheept.

Hij veronderstelde dat het erger had gekund. Hij had tenslotte grondbezitter en stadsedelman kunnen zijn. Hier kon hij tenminste in betreffelijke rust zijn botanische activiteiten uitoefenen.

Hij boog zich over zijn werkbank om zijn nieuwste project te bestuderen: hij probeerde een erwtensoort te kweken die in de dop dikkere erwten voortbracht. Maar het was hem nog niet gelukt. Dit laatste kweeksel was niet alleen verschrompeld maar ook geel geworden, wat helemaal niet het resultaat was dat hij had verwacht.

Phillip fronste zijn wenkbrauwen, maar stond zichzelf een klein glimlachje toe terwijl hij naar de achterkant van de kas liep om zijn spullen te pakken. Hij vond het nooit zo heel erg wanneer zijn experimenten niet de verwachte uitkomst hadden. Naar zijn mening werden de beste ideeën nooit uit nood geboren.

Toeval. Het had alles te maken met toeval. Geen wetenschapper zou het natuurlijk toegeven, maar de grootste uitvindingen werden gedaan terwijl men een heel ander probleem probeerde op te lossen.

Hij grinnikte terwijl hij de verschrompelde erwten wegveegde. Als hij zo doorging, zou hij tegen het eind van het jaar een geneesmiddel voor jicht hebben.

Aan het werk maar weer. Aan het werk. Hij boog zich over zijn zadencollectie en veegde ze een beetje uit elkaar, zodat hij ze allemaal goed kon bekijken. Hij had precies de juiste nodig om...

Hij keek op en wierp een blik door de pas gelapte ruit. Een beweging in het veld trok zijn aandacht. Iets roods.

Iets roods. Phillip glimlachte in zichzelf en schudde zijn hoofd. Dat moest Marina zijn. Rood was haar lievelingskleur, wat hij altijd merkwaardig had gevonden. Iedereen die ook maar even wat tijd met haar had doorgebracht zou ongetwijfeld hebben gedacht dat ze de voorkeur zou geven aan een donkerdere, somberdere kleur.

Hij keek haar na terwijl ze in het kreupelbosje verdween en ging toen weer aan het werk. Het kwam niet vaak voor dat Marina zich buiten waagde. De laatste tijd kwam ze zelden haar slaapkamer uit. Phillip was blij om haar buiten te zien, in de zon. Misschien zou ze ervan opvrolijken. Niet helemaal, natuurlijk. Phillip vermoedde dat zelfs de zon dat niet kon bewerkstelligen. Maar misschien zou een warme, zonnige dag voldoende zijn om haar een paar uur naar buiten te lokken en een glimlachje op haar gezicht te toveren.

God wist dat de kinderen dat konden gebruiken. Ze bezochten hun moeder bijna elke avond in haar kamer, maar het was niet genoeg.

En Phillip wist dat hij dat gemis niet goedmaakte.

Hij zuchtte toen een golf van schuldgevoel hem overspoelde. Hij was niet het soort vader dat ze nodig hadden, dat wist hij wel. Hij probeerde zichzelf voor te houden dat hij zijn best

deed, dat hij slaagde in het enige doel dat hij zich als ouder stelde: dat hij zich níét zo gedroeg als zijn eigen vader had gedaan.

Maar hij wist toch dat het niet genoeg was.

Met een vastberaden beweging zette hij zich af van zijn werkbank. De zaden konden wachten. Zijn kinderen konden waarschijnlijk ook wachten, maar dat betekende niet dat dat goed was. Hij hoorde hen mee te nemen op hun natuurwandeling, niet juf Millsby, die nog niet eens een bladverliezende boom van een conifeer kon onderscheiden en die hen zeer waarschijnlijk zou vertellen dat een roos een madeliefje was en...

Hij keek weer door het raam naar buiten en het drong tot hem door dat het februari was. Juf Millsby zou met dit weer waarschijnlijk geen enkele bloem kunnen aanwijzen, maar dat nam niet weg dat hij degene hoorde te zijn die de kinderen meenam op hun natuurwandeling. Het was de enige kinderactiviteit waar hij echt in uitblonk, en aan die verantwoordelijkheid hoorde hij zich niet te onttrekken.

Hij liep met grote stappen de kas uit, maar nog niet eens op een derde van de weg terug naar Romney Hall bleef hij staan. Als hij de kinderen mee naar buiten nam, moesten ze naar hun moeder gaan. Ze hunkerden naar haar gezelschap, ook al gaf ze ze alleen maar een aai over hun hoofd. Ja, ze moesten Marina opzoeken. Dat zou de kinderen nog meer goeddoen dan een wandeling door de natuur.

Maar hij wist uit ervaring dat hij zich beter geen illusies kon maken over Marina's gemoedstoestand. Het feit dat ze zich buiten had gewaagd betekende nog niet dat ze zich goed voelde. En hij vond het verschrikkelijk als de kinderen haar in een van haar buien zagen.

Phillip draaide zich om en liep naar het kreupelbosje waar hij Marina net nog in had zien verdwijnen. Hij liep bijna twee

keer zo snel als Marina; het zou niet lang duren om haar in te halen en haar stemming te peilen. Hij kon terug zijn in de kinderkamer voordat de kinderen met juf Millsby waren vertrokken.

Hij liep tussen de bomen door en kon gemakkelijk Marina's spoor volgen. De grond was vochtig en Marina had waarschijnlijk zware laarzen gedragen, want haar voetafdrukken waren diep in de aarde weggezonken; hij kon ze duidelijk onderscheiden. Ze gingen een flauwe helling af, waar de bomen ophielden en ze bij een stuk gras uitkwamen.

'Verdorie,' mopperde Phillip. Het woord was nauwelijks hoorbaar in de aanzwellende wind om hem heen. Haar voetafdrukken waren in het gras onmogelijk te zien. Hij schermde zijn ogen af tegen de zon en speurde de horizon af, op zoek naar een stukje rood dat verried waar ze was.

Niet in de buurt van de verlaten cottage, of bij Phillips veld met experimentele granen, of bij de grote zwerfkei, waar Phillip als kind zo vaak op was geklauterd. Hij draaide zich naar het noorden en kneep zijn ogen tot spleetjes toen hij haar eindelijk zag. Ze liep naar het meer.

Het meer.

Phillips lippen weken uiteen terwijl hij naar haar gestalte staarde, die langzaam naar de waterrand liep. Hij stond niet echt als aan de grond genageld; het was meer dat zijn bewegingen stilvielen... terwijl zijn geest het vreemde beeld in zich opnam. Marina zwom niet. Hij wist niet eens of ze het kon. Blijkbaar wist ze dat er ergens op het terrein een meer was, maar ze was er in de acht jaar van hun huwelijk bij zijn weten nog nooit naartoe gegaan. Hij begon naar haar toe te lopen: op de een of andere manier wisten zijn voeten wat zijn geest weigerde te accepteren. Toen zij in het ondiepe water stapte, begon

hij sneller te lopen, maar hij was nog steeds te ver weg om iets anders te doen dan haar naam roepen.

Als ze hem hoorde, liet ze dat niet merken; ze liep alleen langzaam maar zeker steeds dieper het water in.

‘Marina!’ schreeuwde hij, en hij begon te rennen. Hij was nog meer dan een minuut van haar verwijderd, ook al rende hij zo hard als hij kon. ‘Marina!’

Ze had het punt bereikt waar de bodem wegzakte, en zij zakte ook weg en verdween onder het staalgrijze wateroppervlak. Haar rode cape bleef nog een paar seconden drijven voordat hij met haar mee naar beneden werd getrokken.

Hij schreeuwde weer haar naam, ook al kon ze hem onmogelijk horen. Hij rende glijdend en struikelend de heuvel af die naar het meer leidde en had nog net de tegenwoordigheid van geest om zijn jas en laarzen uit te trekken voordat hij het ijskoude water in dook. Ze was nauwelijks een minuut onder water; hij beseftte dat dat waarschijnlijk niet lang genoeg was om te verdrinken, maar elke seconde die hij nodig had om haar te vinden, bracht haar een seconde dichter bij de dood.

Hij had talloze keren in het meer gezwommen, wist precies waar de bodem afliep. Hij bereikte dat kritieke punt met snelle, gelijkmatige slagen en merkte nauwelijks iets van het water dat aan zijn zware kleren trok.

Hij kon haar vinden. Hij móést haar vinden.

Voor het te laat was.

Hij dook naar beneden en tuurde door het troebele water. Marina had blijkbaar wat zand van de bodem omhoog gewoeld, en hij had ongetwijfeld hetzelfde gedaan, want het fijne slib wervelde om hem heen en de dikke, ondoorzichtige wolken belemmerden hem het zicht.

Maar uiteindelijk werd Marina gered door haar enige kleuri-

ge gril en Phillip zwom met krachtige slagen naar de bodem, waar hij het rood van haar cape als een futloze vlieger door het water zag zweven. Ze verzette zich niet tegen hem toen hij haar mee naar boven trok; ze had het bewustzijn al verloren en lag als een dood gewicht in zijn armen.

Ze kwamen boven en hij hapte met diepe teugen de lucht naar binnen om zijn brandende longen te vullen. Even kon hij niets anders doen dan ademen: zijn lichaam besefte dat het eerst zichzelf in veiligheid moest brengen voordat hij iemand anders kon redden. Toen trok hij haar mee naar de kant, waarbij hij goed oplette dat hij haar gezicht boven water hield, ook al leek ze niet te ademen.

Eindelijk bereikten ze de waterkant en hij trok haar mee naar het smalle strookje zand en stenen dat het water van het gras scheidde. Hij controleerde wanhopig of ze nog ademde, maar toen hij zijn hand bij haar lippen hield, voelde hij niets.

Hij wist niet wat hij moest doen. Hij had nooit verwacht dat hij nog eens iemand van de verdrinkingsdood zou moeten redden, maar hij deed gewoon wat hem het meest logisch leek: hij trok haar met haar gezicht naar beneden over zijn schoot en sloeg haar hard op haar rug. Eerst gebeurde er niets, maar na de vierde harde klap begon ze te hoesten, en stroomde er een golfje modderig water uit haar mond.

Hij draaide haar snel om. ‘Marina?’ vroeg hij dringend, terwijl hij zachtjes tegen haar wangen tikte. ‘Marina?’

Ze hoestte weer en haar lichaam begon krampachtig te schokken. Toen hapte ze naar adem: haar longen dwongen haar tot leven, ook al verlangde haar ziel naar iets anders.

‘Marina,’ zei Phillip. Zijn stem trilde van opluchting. ‘Godzijdank.’ Hij hield niet van haar, hij had nooit echt van haar gehouden, maar ze was zijn vrouw en de moeder van zijn kin-

deren, en diep vanbinnen, onder haar onwrikbare omhulsel van verdriet en wanhoop, was ze een goed mens. Hij hield misschien niet van haar, maar hij verlangde niet naar haar dood.

Ze knipperde met haar ogen en keek hem met een wazige blik aan. Toen leek het eindelijk tot haar door te dringen waar ze was, wie hij was, en ze fluisterde: 'Nee.'

'Ik moet je terugbrengen naar het huis,' zei hij bruusk, geschrokken van zijn woede over dat ene woord.

Nee.

Hoe durfde ze zijn redding te weigeren? Gaf ze het leven op, alleen maar omdat ze verdriétig was? Was haar zwaarmoedigheid belangrijker dan hun twee kinderen? Woog op de weegschaal van het leven haar sombere stemming zwaarder dan hun behoefte aan een moeder?

'Ik neem je mee naar huis,' snauwde hij, terwijl hij haar niet al te zachtzinnig van de grond tilde. Ze ademde nu en was duidelijk bij haar volle verstand, hoe vreemd haar hersens ook werkten. Hij hoefde haar niet als een teer bloempje te behandelen.

'Nee,' snikte ze zachtjes. 'Niet doen, alsjeblieft. Ik wil niet... Ik...'

'Je gaat naar huis,' verklaarde hij en hij ploeterde de heuvel op, zonder iets te voelen van de koude wind die zijn doorweekte kleren in ijs veranderde, of zelfs van de rotsachtige bodem die in zijn blote voeten drukte.

'Ik kan het niet,' fluisterde ze, schijnbaar met haar laatste sprankje energie.

En terwijl Phillip zijn last naar huis droeg, kon hij alleen maar denken hoe toepasselijk die woorden waren.

'Ik kan het niet.'

Het leek in zekere zin haar hele leven samen te vatten.

Rond middernacht werd duidelijk dat de koorts wellicht zou slagen waar het meer had gefaald.

Phillip had Marina zo snel als hij kon naar huis gedragen, had met hulp van mevrouw Hurley, de huishoudster, haar ijskoude kleren uitgetrokken en had vervolgens geprobeerd haar warm te krijgen onder de deken van ganzendons die acht jaar geleden het kostbaarste onderdeel van haar bruidsschat was geweest.

‘Wat is er gebeurd?’ had mevrouw Hurley ontzet geroepen toen hij de keuken binnenstropelde. Hij had niet de hoofdingang willen gebruiken, waar zijn kinderen hem hadden kunnen zien; bovendien was de keukendeur zeker twintig meter dichterbij.

‘Ze is in het meer gevallen,’ zei hij kortaf.

Mevrouw Hurley keek hem met een twijfelachtige en tegelijkertijd meelevende blik aan, en hij wist dat zij wist hoe het zat. Ze had sinds het begin van hun huwelijk voor de Cranes gewerkt; ze kende Marina’s stemmingen.

Zodra ze Marina in bed hadden gelegd, had ze hem de kamer uit gejaagd om warme kleren aan te trekken, voordat hij zichzelf ook de dood op de hals haalde. Maar hij was teruggekeerd aan Marina’s zijde. Dat was zijn plek als haar echtgenoot, dacht hij schuld bewust; een plek die hij de afgelopen jaren had gemeden.

Het was deprimerend om bij Marina te zijn. Het was zwaar.

Maar dit was niet het moment om zich aan zijn verplichtingen te onttrekken, dus zat hij de hele dag en nacht aan haar bed. Hij veegde haar voorhoofd af toen ze begon te zweten en probeerde haar lauwe bouillon te voeren toen ze rustig was.

Hij zei tegen haar dat ze moest vechten, ook al wist hij dat zijn woorden tot dovemansoren waren gericht.

Drie dagen later was ze dood.

Het was wat zij had gewild, maar dat was een schrale troost toen Phillip zijn kinderen onder ogen moest komen, een twee-

ling van net zeven jaar, en hen moest proberen uit te leggen dat hun moeder was gestorven. Zijn grote lijf paste in geen van de kleine stoeltjes in de kinderkamer, maar hij zat daar toch, half dubbelgevouwen, en dwong zichzelf hen aan te kijken terwijl hij de woorden uit zijn mond wrikte.

Ze zeiden niet veel, wat voor hen zeer ongebruikelijk was. Maar ze keken niet verbaasd, wat Phillip verontrustend vond.

‘Het... het spijt me,’ zei hij met trillende stem, toen hij aan het eind van zijn verhaal was gekomen. Hij hield zo veel van hen, en hij schoot op zo veel manieren tekort. Hij wist nauwelijks hoe hij een vader voor hen moest zijn; hoe moest hij nu in godsnaam ook nog de rol van moeder op zich nemen?

‘Het is niet uw schuld,’ zei Oliver, met een intense blik in zijn bruine ogen, die zijn vader volledig van zijn stuk bracht. ‘Ze is toch in het meer gevallen? U hebt haar niet geduwd.’

Phillip wist niet wat hij hierop moest antwoorden en knikte alleen maar.

‘Is ze nu gelukkig?’ vroeg Amanda zacht.

‘Ik denk het wel,’ zei Phillip. ‘Ze kan nu vanuit de hemel altijd naar jullie kijken, dus ze is vast gelukkig.’

Daar moest de tweeling een heel poosje over nadenken. ‘Ik hoop dat ze gelukkig is,’ zei Oliver ten slotte, en hij klonk dapperder dan hij keek. ‘Misschien huilt ze dan niet meer.’

De adem stakte Phillip in de keel. Hij had nooit beseft dat ze Marina’s snikken hadden gehoord. Ze leek alleen laat in de avond zo diep in haar verdriet weg te zinken; de kamer van de kinderen was recht boven die van haar, maar hij was er altijd van uitgegaan dat zij al sliepen wanneer hun moeder begon te huilen.

Amanda knikte instemmend en haar kleine blonde hoofdje wipte op en neer. ‘Als ze nu gelukkig is,’ zei ze, ‘dan ben ik blij dat ze is heengegaan.’

‘Ze is niet heengegaan,’ onderbrak Oliver haar. ‘Ze is dood.’

‘Nee, ze is heengegaan,’ hield Amanda vol.

‘Dat is hetzelfde,’ zei Phillip kortaf, en hij wenste dat hij ze nog iets anders kon vertellen dan de waarheid. ‘Maar ik denk dat ze nu gelukkig is.’

En in zekere zin was dat ook de waarheid. Het was tenslotte wat Marina had gewild. Misschien was het wel wat ze altijd al had gewild.

Amanda en Oliver bleven lange tijd zwijgen en staarden naar de vloer terwijl hun benen heen en weer slingerden vanaf hun hoge zitplaats op Olivers bed. Ze zagen er zo klein uit, op dat bed dat duidelijk te hoog voor hen was. Phillip fronste zijn wenkbrauwen. Hoe was het mogelijk dat hij dat nooit eerder had opgemerkt? Zouden ze geen lagere bedden moeten hebben? Wat als ze er 's nachts uit vielen?

Of misschien waren ze daar al te groot voor. Misschien vielen ze niet meer uit bed. Misschien hadden ze dat nooit gedaan.

Misschien was hij echt een verschrikkelijke vader. Misschien hoorde hij deze dingen te weten.

Misschien... misschien... Hij deed zijn ogen dicht en zuchtte. Misschien moest hij niet zo veel denken. Misschien moest hij gewoon zijn best doen en daar tevreden mee zijn.

‘Gaat u weg?’ vroeg Amanda. Ze tilde haar hoofd op en keek hem aan.

Hij keek haar in de ogen, zo blauw, net als die van haar moeder. ‘Nee,’ fluisterde hij fel. Hij knielde voor haar neer en nam haar handjes in de zijne. Ze zagen er zo klein uit, zo kwetsbaar.

‘Nee,’ herhaalde hij. ‘Ik ga niet weg. Ik ga nooit weg...’

Phillip keek neer op zijn whiskyglas. Het was weer leeg. Grappig dat een whiskyglas telkens weer leeg raakte, zelfs nadat je het vier keer had gevuld.